

Formidable

Dacă citești acest mesaj, înseamnă că ai ajuns în celulă. Știu că nu arată prea bine, doar nu am avut timp să o curăț din 1941. Sunt un nenorocit închis ce a scris povești cu cavaleri și prințese pe pereți. Păi vezi tu, drag cititor, lumea în care trăiești acum este motivul pentru care există odihnă în cealaltă...

Desigur, nu pot oferi decât un exemplu pe care l-am ținut mereu minte. Exemplul meu se numește Armani. Aici începe povestea “formidabililor”.

Actul I – Copiii din flori

Mă numesc Jean Damien. M-am născut pe data de 13 ianuarie în Dijon, Franța. Acea zi a fost pătată cu ghinion, deoarece mama a murit când m-am născut. Sunt un copil unic, crescut de tatăl meu, Daniel Damien. De mic eram un puști problemă și destul de retras de restul. Însă foarte conștiincios tind să pomenesc. Tata nu a avut niciodată probleme cu mine la școală.

Daniel Damien era văduv și lucra la gară. Fuma destul de des și avea reședința la marginea orașului. Avea un salariu modest însă reușea să își îmbrace copilul în haine de calitate. Era suplu, avea o statură înaltă și un nas cârn. Avea părul de culoarea abanosului și o mustață scurtă. Ochii săi erau mici și albaștri.

Pe data de 10 iunie, la vârsta de 9 ani s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. O familie mică tocmai cumpărase terenul vecin, însă nu apăruseră încă niciun fel de construcție. Urma să avem vecini noi.

La început nu mi s-a părut foarte interesant. Așa că i-am spus salutări tatei și am mers în oraș ca să mă joc. Orașele franțuzești au ceva aparte. Nu mă refer la arhitectura complicată și accentul neînțeles de străini, ci la faptul că orașul freamăta de viață. Zefirul purta aromele gelateriilor și a vițelor de vie peste străzile înguste. Imensul policandru albastru nu purta niciun nor în spinare. Soarele revărsa razele sale peste meleagurile noastre.

Însă bucuria copilăriei nu durează veșnic. În spatele meu se auzi o voce:

-Damidan! În spatele tău, ciudatule! spuse vocea.

Mă întorsei doar ca să-l văd pe “bunul” meu coleg Esther. Era un copil robust, mai înalt decât toți colegii noștri, cu părul blond. Avea o gușă sub bărbie și purta uniforma de la școală. Eram subiectul lui principal de glumă și bătaia lui principală de joc. Acesta își adunase prietenii și mă urmărise până în oraș

-Mă cheamă Damien! D-A-M-I-E-N. Lasă să-ți intre asta în cap! am spus eu.

-Ia uite la el, comentezi măi prăpăditule? Băieți, încercuiți-l, că-l uscăm în bătaie! mă amenință acesta.

Bine-înțeles că îmi luam bătaie. M-au împins pe jos și au început să mă lovească cu picioarele. Îmi aminteam vorbele tatei: ”roagă-te lui Dumnezeu”. Am început să spun una dintre puținele rugăciuni pe care le știam. Durerea era insuportabilă.

Apoi Esther a înfășcat o țeavă și o ridică deasupra capului. Se pregătea să lovească, însă ceva îl făcu să se oprească.

Din capătul străzii se apropie încă un copil. Era de aceeași înălțime cu Esther, deci cu un cap mai mare decât mine. Își ținea mâinile în buzunar. Avea părul șaten lins șmecherește pe spate. Savura o acadea. Esther se răsti la el:

-Avem companie băieți! Uite a mai venit un nenorocit! Pe el!

Doi dintre băieții care ma loveau s-au repezit cu pumnii la necunoscut. Însă acesta spuse:

-Cum te cheamă? mă întrebă acesta.

Eram foarte confuz, iar capul îmi zvâcnea. Accentul italian îl trăda. Cu multe semne de întrebare am răspuns:

-Jean...

-Bine, Jean. O să le rup picioarele și apoi vin să te ajut! spuse acesta.

Necunoscutul ridică un picior, iar dintr-o singură lovitură îi puse la pământ pe cei doi atacatori. Expresia de pe chipul lui Esther era neprețuită. Necunoscutul se apropie de noi. Alt prieten de-al lui Esther se repezi la el. Necunoscutul se roti și ținti spre genunchiul nefericitului. Un sunet de ruptură umplu strada. Acest sunet fu urmat de un strigăt strident din partea nenorocitului.

Esther nu mai avea voce. Încă ținea țeava deasupra capului meu. În ochii săi se putea citi o frică nemaivazută. Însă și acesta își luă avânt și alergă spre necunoscut. Însă se împiedică pe parcurs și pică chiar la picioarele băiatului. Necunoscutul îl prinse de umeri și îl ridică în picioare. Esther se simțea rușinat. Necunoscutul îl bătu pe umăr amical și îi spuse:

-Gata! N-ai nimic. Doar te-ai împiedicat, ce mare scofală?

Apoi cu o viteză formidabilă și cu o lovitură de picior în moalele capului, îl țintui la pământ. Esther își pierdu conștiința. Degetele de la mâna dreaptă aveau convulsii asemeni unui gândac călcat. Necunoscutul își îndreptă privirea spre mine.

Se apropie încet. Eu eram încă pe jos. Îmi luă capul într-o mână și se puse deasupra. Necunoscutul îmi spuse

-Jean! Începând de azi...ești prietenul meu!

Necunoscutul mă puse pe propriile picioare cu un minin efort. Mă curăță de praf și mă bătu pe umăr. Mă uitam la el năucit. Cu mare greutate am reușit să-i spun salvatorului meu:

-Cine ești mai exact?

-Un nimeni., îmi răspunse acesta. Dar îmi poți spune Armani!

Actul II – Lupul de la ușă

Anii treceau uimitor de repede. La vârsta de 16 ani Armani îmi era ca un frate. Eram inseparabili.

Vara bătea la ușă. Soarele arunca săgeți de pârjol spre pământ. Vântul purta aromele dulci-amăruie ale degustărilor de vin. Orașul era plin de lume, iar prin acea adunătură de oameni ne număram și noi.

Eram destul de înalt pentru vârsta mea, cu o tunsoare scurtă pe margini. Purtam o pereche veche de pantaloni, un maieu și o pereche de șlapi. Armani era mai scund decât mine, însă avea un corp mai athletic. Avea aceleași păr lins pe spate și purta pantaloni scurți și un tricou.

În timpul verii lucram la atelierul domnului Vetto. Acesta, deși ursuz în mare parte din timp se bucură când Armani îl rugă să mă primească și pe mine la atelier. Mai ajutam cu ce puteam: spălam piese, mașini și mai câștigam câte un ban în plus.

Tatăl lui Armani, domnul Vetto avea o constituție serioasă. Deși mic de statură putea cu ușurință să batjocorească pe oricine se supăra. Era chel, cu o barbă scurtă pe favoriți și avea ochi verzi. Însă merită precizat că era foarte inimos, odată ce ajungeai să-l cunoști îndeajuns.

Carnavalul ajunsese în oraș. Era atmosfera preferată a oricărui adolescent. Seara târziu obișnuiam să mergem la carnaval și să ne minunăm de toate mașinăriile ce existau.

Însă data de 23 iulie a marcat un eveniment uimitor. Eu și Armani am mers la carnaval. Jumătate din oraș era acolo. Toate aparatele și caruseele erau ocupate. Lumini orbitoare răsăreau de nicăieri. Cerul era țesut cu stele nenumărate, asemeni unei pânze de păianjen. Luna domnea mândră peste acea gălăgie a poporului. Atunci am zărit-o.

Inima mea se simțea ca o pană. Genunchii îmi erau ca făcuți din unt, iar stomacul îmi era plin de emoții necunoscute până atunci. Timpul se opri în loc. Avea părul castaniu și cărlionțat. Corpul i se unduia după muzică, iar ea se bucura de aceasta. Avea ochii verzi și un chip sculptat din inimi frânte. Era cu puțin mai mică decât mine, însă foarte îndrăzneță.

Am rămas pe loc, blocat în timp și spațiu. Armani, nedumerit mă întreba dacă sunt bine. Apoi a urmat privirea mea și a observat motivul paraliziei mele temporale. Acesta a zâmbit până la urechi și îmi dădu o palmă. M-am trezit instantaneu și i-am propus să plecăm spre casă.

Stelele luminau traseul și drumul spre casă. Briza purta mirosul de alcool peste străzile orașului. Când am ajuns acasă, ușa era larg deschisă. Eram confuz. Doar tata era acasă pe canapea. Sau cel puțin așa îl lăsasem...

Am intrat cu sufletul la gură. Toate ușile erau larg deschise. Lipseau radioul, argintăria, vesela și alte obiecte. Toate lămpile erau stinse. Atunci l-am văzut. Tata era întins

pe podea în baie. Sângele îi șiroia din abdomen și dintre dinți. Oglinda era spartă. Minteța îmi revărsa gânduri nedorite. Mă pun repede lângă el.

-Tată, ești bine? Tată, tată mă duc să chem ajutoare! Nu adormi!

Tata își întoarse încet privirea spre mine. Ochii săi albaștrii erau plini de lacrimi. Pierdea mult sânge. Îmi răspunse

-Nu, nu, nu merită...spuse acesta. Ține minte fiule, un cămin nu trebuie să fie o casă...iar o familie nu trebuie să fie înrudită...

Ochii săi deveniseră sticloși. Priveau în gol. Strânsoarea mâinii sale încetă. Respirația i se tăie brusc. Ochii mei erau plini de lacrimi. Credeam că e imposibil. Îl strângeam la piept cât puteam de tare. Speram ca Dumnezeu să se îndure de suferința mea și să-i dea din nou viață. Dar în zadar...

Nu credeam niciodată că voi ajunge să am sângele propriului tată pe mâini. Înurmântarea a fost imposibil de digerat. Mă apăsau pe inimă ultimele sale cuvinte. Nimic nu mai avea sens fără el. Am început să beau ca să-mi alin durerea. Armani era mereu lângă mine, ajutându-mă când cădeam și ascultând ce am de zis în momente de jale.

Actul III – În bătaia puștii

Ploaia îmi șiroia pe obraji. Zenitul era încărcat de nori cenușii. Fulgere se auzeau în distanță. Tranșeul era plin ochi. Fiecare soldat avea aceeași voință, să treacă proba de rezistență.

-Fiecare dintre voi este un vierme cum n-am mai văzut, spuse sergentul. Doamnelor, aveți în fața ochilor motivul pentru care mulți dintre voi nu se vor putea înrola în armată!

Sunetul de explozie ale unei grenăzi se auzi în depărtare. Sergentul era un om scund, însă plin de vorbe de ocară. Avea o față osoasă și o mustață deasupra gurii. Ochii săi erau reci, aproape goi și inexpresivi. Avea o tunsoare scurtă, cu un început de chelie vizibil.

-După cum spuneam. Aveți pe voi costume speciale cu masa de exact patruzecișicinci de kilograme. De cealaltă parte a câmpului sunt trei ținte pe care trebuie să le nimeriți. Fără alte discuții, caporalul va scrie cele mai bune rezultate în cel mai scurt timp. Caporal!

Caporalul era bunul meu prieten Armani Vetto. Părul său era lins pe spate. Avea o barbă scurtă și avea o postură dreaptă. Ținea în mâini un tabel pe care avea să scrie rezultatele probei. Datorită puterii sale și a faptului că ne era superior în mod athletic, nu mai era nevoie să dea proba.

Proba era foarte grea, însă am reușit să trec mai departe și în final să intru în armata franceză.

Vârsta de 22 de ani a fost marcată de un eveniment palpitan. Eram la petrecerea de final de drum al plutonului nostru. Tot echipajul era prezent. Sergentul venise să ne batjocorească și să ne felicite pentru reușită. În clădire era plin de voie bună.

Am ieșit afară ca să iau o gură de aer. Cerul nopții era țesut cu stele. Luna lumina viața trecătoare de pe pământ.

Pe treptele clădirii de detașament era așezat Armani.

-Pot să-ți fac cinste cu o bere? mă întrebă acesta.

-Da, dar eu plătesc.

Ne bucuram amândoi de reușită. Era ca și fratele pe care nu l-am avut niciodată. De când tata s-a stins, el era singurul cu care vorbeam.

Ne plimbam de-alungul lacului din campus. Luna se oglindea nostalgic în lac. Undele sale erau duse la mal, într-un dans înțeles doar de ape. Armani luă în mână o piatră. O măsură din priviri și o trecu prin palme. Apoi o aruncă cu o viteză fulgerătoare pe lac. Piatra sărea la contactul cu apa și nu se opri decât aproape de mijlocul lacului. În spatele său se ivi un individ:

-Ce căutați aici scursurilor? spuse acesta.

M-am întors instantaneu. Bărbatul era Gabriel. Era înalt. Avea părul tuns scurt și o cicatrice pe gât. În ochii săi se vedea furia. În mâna stângă ținea strâns o baionetă pătată cu sânge.

-Din cauze voastră voi ajunge disgrația familiei! Un sărăntoc și un italian ar fi mai buni decât mine! Am muncit pe brânci pentru tot ce am! Mi-am sacrificat copilăria pentru fericirea părinților mei! Iar acum...când sunt atât de aproape, Jean Damien și caporalul Vetto mă întrec chiar în ultima clipă, strigă acesta.

Era absolut clar că era înnebunit. Rânjea până la urechi și avea un aer puternic criminalist. A început să râdă din toată plăcerea sufletului. Atunci l-am văzut...

Armani era culcat pe jos. Era inconștient. Sângele îi șiroia pe pietrele malului. Era o imagine pe care aș prefera să o uit. Însă în cadrul morții mele proprii sunt nevoit să pomenesc această scenă.

-Așa că singura variantă este să vă omor pe amândoi! strigă acesta din toți rărunchii.

Am rămas inexpresiv. Mi se părea că timpul se oprise. Mă uitam la atacator, venind spre mine și nu mă puteam mișca. Înghețasem. Nu îmi venea să cred ce se întâmplă!

Gabriel se repezea spre mine, iar eu nu puteam face nimic. Mă gândeam să-mi accept moartea. Însă vorbele lui Armani mă treziseră din transă:

-O să ajungi în iad, Gabriel...

Cu o mișcare fulgerătoare am scos pistolul din spatele curelei și am tras. Fumul plutea din țeava acestuia. Ecoul se răspândi în întreaga vale.

Gabriel căzu la pământ cu un strigăt teribil. Sângele îi șiroia din genunchi. Iar lacrimile i se scurgeau din ochi. Era asemeni unui șarpe, zvârcolindu-se pe malul lacului.

- Soldat, ce naiba se întâmplă aici!?! strigă sergentul. Leon, cheamă doctorul și adu trusa pentru numele lui Dumnezeu!

Privirea îi căzu pe corpul lui Armani...

Actul IV – Ispășire

Soarele toamnei încălzea de fațadă capitala Franței. Malurile Sennei erau pline de idile romantice adolescente. În zare se înălța turnul Eiffel. La o cofetărie de la o intersecție de străzi stăteam eu. Purtam un costum gri, cu o cravată albastră. Părul era împărțit deasupra frunții cu o cărare pe mijloc. Aveam o barbă îngrijită și o pereche de ochelari îmi stătea pe nas. La vârsta de 30 de ani, bătrânețea mă prindea din urmă. În urma experiențelor din tinerețe și de pe front, devenisem doctor. Lucram la spitalul central și primeam un salariu modest. În ceașcă aveam o cafea lungă cu lapte și apă.

-Mă scuzați! Îmi permiteți să mă așez, domnule Damien? spuse o voce.

Persoana din fața mea era foarte bătrână. Avea părul încărunțit prins într-un coc, iar fața sa era brăzdată de riduri. Mâinile ei aveau degete galbene și uscate ce tremurau.

-Cu siguranță! răspund eu.

Buna doamnă se așeză și își aprinse o țigară. Fumul se ridică elegant și se lăsă purtat de briză. Ochii doamnei erau verzi, asemeni smaraldului.

-Nu voi încerca să o iau pe căi ocolite! Sper că mă veți putea ierta!

-Vai, dar ce tot spuneți doamnă! Nici nu vă cunosc...

După o pauză cruntă și două lacrimi coborând pe obraz, îmi spuse:

-Mă numesc Barbara Adrienne. Sunt mama lui Gabriel...

Am rămas cerebral și inexpresiv. Privirea mea nu schița niciun fel de părere de rău. Pe de altă parte, doamna Adrienne era cufundată în disperare. Lacrimi amare îi șiroiau pe obraji.

Am scos diplomatic o batistă din buzunar și i-am înmânat-o doamnei. Aceasta mi-a mulțumit și și-a acoperit ochii în batistă. Îmi părea rău de ea.

-Doamnă, vă rog să mă urmați...

M-am ridicat încet de pe scaun și m-am oferit să o ajut să se ridice. M-a prins de braț și am început să ne îndreptăm spre biserica Madeleine. Niciunul nu a spus nimic, așa că am avut curajul să sparg gheața:

-Cum era Gabriel ca și copil?

Doamna Adrienne s-a uitat cu confuzie la mine. Eu nu schițam nicio emoție care să-i asigure empatie. Mă uitam înainte fără urmă de regret.

-Păi...răspunse aceasta. Tind să spun că eram foarte duri cu el, încă de când era copil. Eu și soțul meu doream să-l vedem întotdeauna pe primul loc. Știu că eram duri cu el, însă...

M-am oprit. Doamna Adrienne se uită la mine. Ne oprisem în dreapta bisericii. Atunci am întrebat-o

-Dumneavoastră sunteți credincioasă?

Aceasta nu a înțeles întrebarea..sau cel puțin nu a știut să răspundă. I-am acoperit capul cu pălăria mea, am luat-o de mână și am intrat înăuntru.

Biserica era pustie. Scene din Biblie erau transpuse pe pereții bisericii. Vitraliul prezenta scena crucificării Mântuitorului. Ne-am așezat pe o bancă. M-am pus picior peste picior și am rămas nemișcat.

-De ce ați dorit să ne întâlnim azi? am întrebat eu.

Doamna își luă inima în dinți și îmi răspunse:

-Deoarece am vrut să-mi cer scuze...Purtarea mea cu Gabriel a avut efecte nedorite asupra dumneavoastră. Îmi pare rău pentru prietenul dumneavoastră!

-Dragă și stimată doamnă...am spus eu ironic. Eu unul nu vă pot ierta pentru comportamentul lui Gabriel. Însă puterea nu este a mea pe această lume. Este a lui Dumnezeu. Așa că dacă doriți iertare...cereți-o Lui...

Am arătat spre întruchiparea Mântuitorului.

I-am înmânat o Biblie. Privirea sa era confuză. Probabil se întreba ce avea să îi cer să facă. Eu m-am ridicat încet de pe bancă. Doamna Adrienne se uita la mine asemeni unui pui. Mă îndreptam spre ieșirea din biserică. M-am oprit în fața ușii și i-am spus:

-Luca, nouăsprezece cu opt...

Apoi am ieșit din biserică.

Doamna Adrienne a rămas pe bancă. A luat încet în mână Biblia. Cu o oarecare teamă a deschis-o. A întors mai multe pagini până la capitolul nouăsprezece. Apoi și-a plimbat privirea în jos pe pagină peste cuvintele pline de înțeles. A ajuns la rândul opt: "Iar Zaheu, stand, a zis către Domnul: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și dacă am năpustit pe cineva cu ceva, întorc împătrit".

Actul V – Mulțumesc, drag cititor

Celula în care sunteți acum m-a avut pe mine și pe încă cincisprezece persoane ca și gazde. Eram ferit de lumina zilei, care putea fi acum socotită doar un dar. Vârsta de 43 de ani a fost sărbătorită în închisoare. Lumea noastră se limita doar până la gratiile celulei.

La data de 21 aprilie trebuie să fiu executat public. În momentul de față nu mă mai interesa cum voi muri, atât timp cât aveam să părăsesc celula. Moralul meu era mai adânc decât însăși marea. La ora șase după-amiaza vor veni cei doi gardieni. Așa că nu mai am mult de povestit drag cititor. În trei ore, o funie avea să-mi fie legată după gât asemeni unui șarpe.

La ora unsprezece, un gardian a fost împușcat în secțiunea lombară și pierduse mult sânge. Un prieten de-al său striga isteric spre celule, întrebând

-Este cineva de aici un doctor? Să răspundă careva!

O persoană a ridicat mâna. Era uscățiv și de vârstă mijlocie. Era chel și avea o față osoasă. Ochiul său păreau să fi văzut multe aventuri de-a lungul vieții, iar glasul său era gros, însă cald. Era Armani.

-Avem un doctor chiar aici! răspunse acesta, arătând spre mine.

Gardianul uimit, se apropie cu corpul prietenului său. Nenorocitul pierduse mult sânge.

-Crezi că îl poți salva? mă întrebă acesta.

Îmi aduse o sticlă cu alcool, un cuțit de bucătărie și o bucată de pâine. După ce am luat o înghițitură din pâine, i-o dădusem lui Armani. Acesta o puse în gura pacientului ca să putem lucra în liniște. Operația a decurs foarte greu. Timpul mă presa pe umeri, iar viața nenorocitului atârna de un cuțit de pâine. În cele din urmă am reușit să scot glonțul din pacient. Sângele său umpluse celula. Eu și Armani i-am salvat viața. Colegul său de serviciu ne mulțumi amândurora.

-Vă mulțumesc! I-ați salvat viața!

Ora finală a judecății se apropie, drag cititor. În ultimele clipe, sper ca viața pe lumea cealaltă va fi mai liniștită decât aceasta. Nu prea știu ce să mai scriu. Nu mai am niciun regret, căci comparativ cu alții am avut o viață minunată.

Este fix ora cinci fără un sfert. Afară se aude forfotă mare. Dragă cititorule, îți mulțumesc că ai aflat de povestea mea și a bunului meu prieten. Armani mi-a rămas un frate, chiar dacă nu suntem uniți de sânge. Mă uit la el când scriu toate câte îți spun ție. El are să fie transferat la altă închisoare. De treizeci de minute se roagă pentru mine.

Este timpul să încheiem povestea. Mai am multe taine de descoperit. Viața este o bătălie continuă, iar noi suntem figurinele din plumb. Nu avem pace pe lumea asta, ca să avem pe cealaltă. Însă la finalul vieții mai am un singur semn de întrebare. Iar semnul de întrebare ți-l înfățișez ție, cititorule: ce s-a ales de Terra, de fosta mea casă?...

INDRIES LUCA

13 ani

Cl.7 C

C.N. „E.Gojdu”, Oradea

Literatura

Coordonator: prof.dr.Daniela Iederan

